

Gáspár Sára

Szanatórium utca (Vadspark)

I.

Összepakolok helyetted, így nem lehet tovább élni. Kimosom a ruháidat, nem húzhatod vissza a koszos zoknijaidat, az alsóneműidet sem, édességen kívül mást is kellene enned, fel kellene kelned, hajtat kellene mosnod, hogy nézel ki. Nem úgy értettem. Mondj már valamit. A kettesben azt mondták, most már elkezdhetnék a gyógyszeres kezelést, először rosszabb lesz, de néhány hét, és visszajön beléd az élet. Ahogy visszanezel rám, mintha nem éreznél semmit, eszembe jut, amit Haller doktor mondott, *ezek a bogycók nem azt változtatják meg, mit érez, a lelkebe nem tudnak belenyúlni, csak az agy biokémiai folyamatait alakítják át, először csak a serkentő hatást érzi majd, előfordulhat, hogy problémák lesznek az alvással is, esetleg nem lesz étvágya*. Recept a kezében, arcán szánakozó félmosoly. Nem baj, a többi telet is kibírtuk valahogy.

Nem értek a gyógyításhoz. Évekkel később jöttem rá például, hogy a kutyának, akit nem nevezünk el, nem kellett volna meghalnia a tanyán akkor. Az orvos bizonytalan volt az állapotát illetően, mama viszont annál kevésbé. *Altassa el, nem lesz ebből már kutya*. Ezt mondta neki, mert nem tudtunk aludni éjszaka a köhögésétől. Csillogó biléta, gyors tűszúrás, és aznap éjszaka már könnyen a szemünkre jött az álom.

II.

A folyosóról figyelem, mi történik az üvegajtón túl. Ebből a szögből te nem láthatsz engem. Figyeltem a szádat, már szinte el is felejtettem, milyen az, amikor mozog. Haller doktor türelmesen várja a válaszod, te behunyod a szemed, és mondani kezdesz valamit, hosszan, monddod, monddod, még mindig monddod, egyre idegebb leszek. Legszívesebben dróttal kötném egymáshoz a két fogsorát, olyan szorosra, hogy többet ne tudjon rajta megjelenni az a mosoly. Amikor vége a vizitnek, besietek hozzád. Próbálok én is úgy mosolyogni, mint ő, elfordítod a fejed.

III.

A véremmel együtt folyik le a víz a zuhanyzóban. Nem szeretném ezt a vért. Valami másnak kellene lennie, máshol kellene folynia, egy másik testbe pumpálnia az életet. De ez nem lenne jó, *ebben az állapotában ugye, még magáról sem tud gondoskodni a férje*, mondja Haller doktor, *a magzat fejlődésére sem lenne jó hatással a sok aggodalmaskodás*. Végül abba is hagyjuk a próbálkozást. Mert hiába könyörgöm, nem cseréled le a kórházi köntösöd, a fertőtlenítőszag elnyomja az illatod. Miért nem veszel fel egy melegítőt, kérdezem, *ez kényelmesebb*, monddod. Ha átcserélnéd, könnyebb lenne, mondom, de egyre csak szorosabban kötöd magadra.

Ősszel egy darabig úgy tűnt, mintha jobban lennél. Eszembe jut, a tanyán az volt a mondás, hogy a fedezetés ősszel a legszerencsésebb, mert így a vemhesség utolsó fázisában bőséges zöldtakarmány jut a magzatnak, és erős csikó jöhet világra. Egy alkalom az összeszokás, a következő már az ugrás, mama fogja a kancát, papa a csődört, én a szememet takarom el, anya a fületem fogja be. Utána egy darabig nem ülhetek fel a kanca hátára, *hagyjad, most szomorú*, mondják a felnőttek. *Ne aggódj, amikor megszületik a csikó, megbocsát*. Nekünk az összeszokáshoz most nem elég szűk egy év sem. Sóhajtok, sóhajtasz te is. Kórházi köntös és fertőtlenítőszag, csak ezeket kellene megbocsátanom, gondolom.

IV.

Kesztyűvel szedegetem az üvegszilánkokat a földről, ragadnak a kezemre. Az egyik pillanatban még undorral az arcodon nyalogatod a kanálról a mézet, a másikon már a padlószőnyeget borítja a ragacs és a szilánkok. Haller doktor mondta, hogy a cukortól szomorú leszel, mondom halkán, ezért nem akartam adni neked. Sírni kezdesz, jól van, semmi baj, teszek bele. Hiába

sikálom át naponta többször, még mindig érezzük a ragacsot a zokninkon, ha végigmegyünk a szobán. Néhány héttel később kicseréljük a szőnyeget, mert már nem tudjuk eldönteni, tényleg, vagy csak elképzeltük, hogy ragad.

V.

A városban, ahova végül egyedül indultam el, már nincsenek köztéri órák. Ha meg akarnám nézni a telefonomon az időt, látnom kellene, hogy visszaírtál vagy sem. Az utazás egyébként szintén a doktor ötlete volt. Jó, ha nem mindig ugyanannak a szobának a levegője jár át minket. Aztán kiderült, hogy neked jó az a levegő, csak szeretnéd, ha én egy kis időre nem szívnam el előled. Biztos ne forduljak vissza? Ezt írtam. Egyél gyümölcsöt. Aztán ezt. A visszapillantó tükörben értettem meg az arcodról. *Hazamegyek, jó?* Ezt mondtad, amikor megállítottam a motort a buszállomáson. Hazaviszlek. *Ne vigyél.* De hazaviszlek. *De ne vigyél.*

A szoba, amiben végül csak egyedül alszom ma, dohos, fülledt, kicsi az ablaka. Előveszem a párologtatót és a levendulaillatot, amit azért hoztam magammal, hogy majd megnyugtassalak vele. *Hagyjál ezekkel,* ezt mondanád. Most, hogy nem ellenkezel, beismerem: tényleg rossz illata van. Kimegyek a lépcsőre, nézem a város felett a szmogot. Úgy látszik, ma csak itt kapok levegőt.

Gáspár Sára (1999, Szeged). Jelenleg a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen tanul designkultúrát, mellette prózaírással foglalkozik.